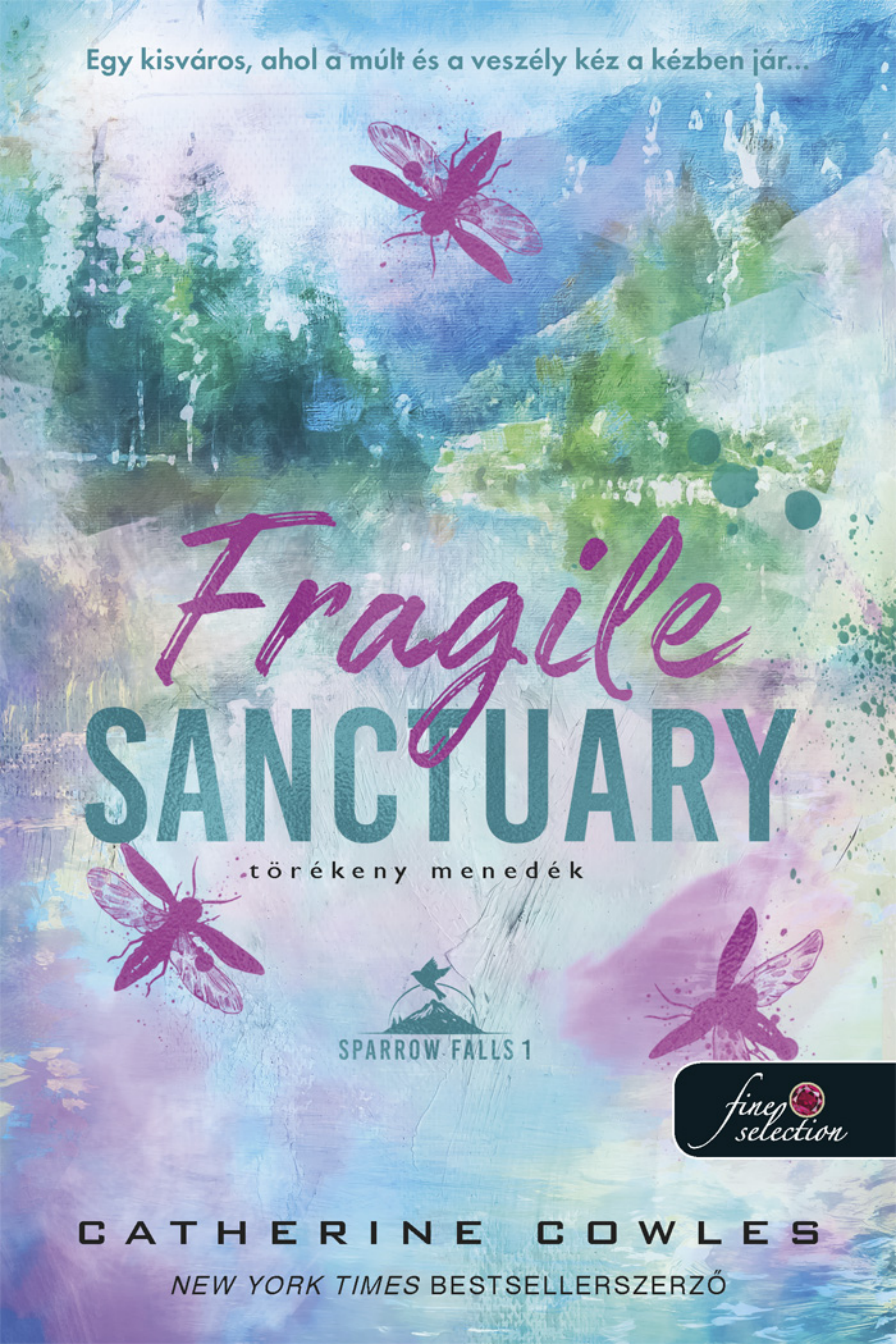

Egy kisváros, ahol a múlt és a veszély kéz a kézben jár...

Fragile SANCTUARY

törékeny menedék

*fine
selection*

CATHERINE COWLES

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

CATHERINE COWLES

Fragile **SANCTUARY**

törékeny menedék

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Előszó

Rhodes

Régebben, tizenhárom évesen

— **M**ILYEN VOLT? – suttogta Fallon, miközben a terepjáró a kavicssos úton zötyögött velünk. Áhítat volt a hangjában, mint ha Istenről beszélnék vagy valami nagyszerű műalkotásról egy múzeumban.

Csak hogy nem ilyesmiről volt szó.

Sehogy se sikerült levakarnom az arcomról a széles, édelgő mosolyt, miközben Fallon anyukája hazafelé fuvarozott minket az éjszakában, és időnként ránk nézett a visszapillantóban, ahogy minden anyja szokta. A gyomrom úgy kavargott, mintha egy olyan vidámparki forgóban ülnék, ami egyre csak forog, és a falhoz tapad benne az ember. Erre még szélesebben elmosolyodtam.

– Ismered azt az érzést, amikor hullámvasúton ülsz, és liftezik a gyomrod?

Fallon biccentett, amitől kissé göndör haja az arcába hullott. Ragyogott a szeme.

– Na, olyan volt – dőltem hátra nagy sóhajjal az ülésen.

Fallon felhúzta a térdét a mellkasához, és rátámasztotta az állát.

– Tudtam, hogy tetszel Felixnek! *Úgy tudtam!* – Halkan mondta, de hogy azért-e, mert nem akarta, hogy az anyukája halljon bennünket, vagy mert egyébként is halk szavú, arra nem jöttem rá.

Akaratlanul is felkuncogtam, amikor újra bukfencezett egyet a gyomrom. Reméltem is, hogy tetszem neki. De *leginkább* arra vágytam, hogy elhívjon randizni. Elmehetnénk moziba. Vagy kézen fogva sétálhatnánk a belvárosban.

Még mindig éreztem, ahogy a száját röviden az ajkamra nyomja, ameddig az ember háromig számol, Owenék alagsorában, a gardróbában. Hét percet töltöttünk odabent. Leginkább beszélgettünk. Felix utazásáról a tengerpartra a tavaszi szünetben, meg az én kirándulásomról New Yorkba. De aztán elhallgatott, odahajolt, és...

– Nyelves volt? – suttogta Fallon a terepjáró homályában.

– Dehogy! – sikkantottam, és hirtelen kiegyenesedtem.

Összenéztünk, és elnevettük magunkat.

Mrs. Colson az útról a visszapillantóra kapta a tekintetét.

– Belétek meg mi ütött?

Ettől a kérdéstől csak még jobban röhögtünk. Nekidőltem Fallonnak, úgy vihogtunk, és nem tudtuk, min is nevetünk. Fallon és én saját külön nyelvet beszéltünk. Még a nevetésünk hangzása is különbözött mindenki másétól. Így, hogy a családjaink ennyire közel álltak egymáshoz, Fallon ekkoriban inkább volt a testvérem, mint a legjobb barátom.

Nekünk egy rokonunk sem volt Sparrow Fallsban, és ettől Colsonék csak még fontosabbak lettek. Egymásra találtunk, és ez a

szedett-vedett társaság lett a választott családunk, akikkel együtt töltöttük a hálaadást és a karácsonyt.

Amikor hat évvel ezelőtt a szüleim New Yorkból Sparrow Fallsba hoztak bennünket, a húgom és én nem voltunk elragadtatva. Megvolt az életünk a városban: ott voltak a barátaink és az iskolánk. Más se hiányzott, mint hogy elköltözzünk egy háromezer lelket számláló, isten háta mögötti városba Oregonban.

Ám lassacskán megszerettem. Fallonnak nagyon nagy része volt ebben. Félénksége ellenére széles mosolya könnyen előbújít, és mivel mindenkit szívesen látott – még a New Yorkból szalasztott kölyköt is, akire mindenki kissé ferdén nézett –, hamarosan barátság alakult ki köztünk. Ő volt a legjobb dolog Sparrow Fallsban.

De az a Felix Fernandez alaposan megfuttatja az ember lányát a maga barna fürtjeivel, napbarnított bőrével és borostyánszín szemével. Csak rágondoltam, és máris olyan vörös lettem, mintha odakint lennék egy perzselő nyári napon.

Fallon vágyodva sóhajtott egyet.

– Az én bátyáim mellett valószínűleg nekem sosem lesz első csókom.

Együttérzően rámosolyogtam, de nem mondtam ellent. Fallonnak három bátyja volt. Egy vér szerinti, Copeland, egy örökbefogadott, Shepard, és egy nevelt bátyja, Trace. Az anyukája és a nagymamája, Lolli folyton befogadott olyan gyerekeket, akiknek otthon kellett. A legtöbb csak jött és ment. Volt, aki alig pár napig maradt. De Cope, Shep és Trace mindig ott voltak, ami miatt Fallon életében rengeteg volt a túlféltés.

– Van valaki, akivel szívesen csókolóznál? – kérdeztem. Fallon az ilyen érzéseit legtöbbször megtartotta magának. A félénksége miatt pedig távol tartotta magát a legtöbb fiú osztálytársunktól.

Még a sötétben is láttam, hogy lángol az arca.

– Azt hiszem, nincs. A legtöbb fiú az évfolyamban amúgy is bunkó.

Kibuggyant belőlem a nevetés.

– Ebben lehet valami. – Alighanem én kaptam ki az egyetlen normálisat.

Mrs. Colson lehúzódt az autóval, üresbe tette a kocsit, és felénk fordult.

– Első megálló a vihánccbrigádnak! – Rám pillantott, amitől melegség öntötte el az arcomat. – Örülök, hogy jól mulattatok.

Az elmúlt pár év során Fallon anyukája afféle második anyuka lett számomra, és lefogadtam volna, hogy *tudja*, hogy valami történt azon a bulin. *Anyaradar*. Éreztem, hogy az arcom elvörösödik, és igyekeztem, hogy ne húzzam be a nyakam.

Fallon beharapta a száját, hogy visszatartsa kitörni készülő nevetését, és odahajolt hozzám.

– Hívj fel holnap. Elmehetnénk a folyóhoz, és akkor *mindent* elmesélhetsz.

– Rögtön reggeli után. – Apukám odáig volt a vasárnapi reggeliért. Mindig örületes mennyiségű vastag palacsintát vagy gofrit készített, és ha olyan kedvében volt, akkor francia palacsintát. Tilos volt minden telefon vagy egyéb figyelemelterelő eszköz. Ez a család ideje volt.

Ez volt az egyik oka annak, hogy Sparrow Fallsba költöztetett bennünket. Habár pénzügyi tervezőként komoly munkát végzett rengeteg nagymenő üzletembernek, nem akarta, hogy beszippantron bennünket az a világ. Úgyhogy ide jöttünk. Végül már nem is haragudtam érte.

Fallon átkarolt, megölelt, és erősen magához szorított.

– Nem is tudom, hogy tudsz majd aludni.

Ettől újra felvihogtam.

– Valószínűleg nem is fogok.

Kikapcsoltam a biztonsági övet, és kikászálódtam a kocsiból.

– Köszönöm, hogy hazahozott, Mrs. Colson!

– Bármikor, Rhodes – felelte, miközben kinyílt a házunk bejárati ajtaja.

– Köszönöm, Nora! – kiáltott oda anyu az ajtóból.

Mrs. Colson mosolyogva intett anyunak. Így, hogy Fallonnal ennyi időt töltöttünk együtt, már hozzászoktak ehhez a folyamatos gyerekcsereberéhez.

– Jóga holnap délután?

– Csak ha utána beülünk a pékségbe! – kiáltott vissza anyu.

Mrs. Colson felnevetett.

– Neked mindig pompás ötleteid vannak!

Leugrottam, szandálos lábam a kavicsot érte. A telihold ezüstös fénybe vonta a házunkat. Anyukám akkor szeretett bele ebbe a régi, viktoriánus stílusú házba, amikor apuval kirándultak erre. Természetesen apu megtalálta a módját, hogy megvehesse neki.

Egy kicsit mindig feszélyezett a ház jellege. A maga különálló vendégházával jó húsz hektárt foglalt el, és a legközelebbi szomszéd alig látszott ide. Más volt, mint a legtöbb Sparrow Falls-i ház. A belvárosban bűbájos Craftsman-stílusú házikók sorakoztak, a város határain túl pedig tanyaházak terpeszkedtek.

Miközben többé-kevésbé szökdécselve tettem meg az ajtóhoz vezető utat, el kellett ismernem, hogy a ház gyönyörű. A maga toronyoskáival és kiszögelléseivel olyan volt, mintha egy mesekönyv oldalairól bukkant volna elő. Cikornyás szépsége ellenére sosem tűnt ridegnek. Ez részben a hatalmas kertnek is volt köszönhető, amit

anyukám fáradhatatlanul ápolt. De sokkal inkább a szeretet volt ennek az oka, ami a ház falain belül uralkodott.

Amint karnyújtásnyi távolságba értem, anyu rögtön magához ölelt. Erősen szorított, és ringatott előre-hátra.

– *Anyu!* – tiltakoztam, de a hangom nem hallatszott a mellkasán.

– Hadd élvezzem ki ezt a pillanatot – mondta. – A kislányom *először* ment fiús-lányos buliba. Mire észbe kapok, vezetni meg inni fogsz, és már költözől is el.

Felnyögtem.

– Tizenhárom éves vagyok, nem harminc!

Anyu színpadiasan szusszantott egyet, eleresztett, de azért továbbra is átkarolta a vállamat.

– Egyet pislogok, és már itt is lesz.

Megcsóváltam a fejem.

– Még mindig van időnk. Lazíts!

Anyu felnevetett.

– Majd igyekszem. Na, gyere, csináltam kakaót.

Mindegy volt, hogy egészen felnőttnek éreztem magam, anyukám forró kakaóját bármikor szívesen ittam. Az övé igazi kakaóporból készült, amibe cukrot és mindenféle titkos összetevőket kevert. Ráadásul milyen forróság volt napközben Közép-Oregon sivatagjában, olyan hidegek tudtak lenni az éjszakák.

– Mályvacukorral? – kérdeztem reménykedve.

Lemosolygott rám.

– Hát bolondnak nézek én ki?

– Semmiképp sem – feleltem ugyanolyan mosollyal.

Anyu továbbra is átkarolt, miközben beléptünk az ajtón, és végigmentünk a folyosón, át a konyhába. Körülöttünk finoman megmunkált fa borította a falakat, ami afféle keretet biztosított a szeszélyesen

kanyargós mintájú tapétának. Ezen a folyosón a minta egy valóságos tündérmese jelenete volt, sőt, a tündérek szárnya még ragyogott is.

Amikor apu meglátta, mit választott anyu, csak megcsóválta a fejét, és elmosolyodott.

– Az én csajom. Muszáj volt valami mesebelit választania.

Amikor beértünk a konyhába, megcsapta az orromat a kakaó finom illata, és anyu végre eleresztett. Felcsücscentem egy bárszékre a széles konyhasziget mellé, és mindkét kezemet ráfontam az Aliz Csodaországban jellegű bögrémre, aminek kacska teste és kunkori füle volt.

Behunyt szemmel kortyoltam bele. A kakaó és a cukor tökéletes elegye érte a nyelvemet.

– Ez a legjobb – motyogtam.

Kinyitottam a szemem, és láttam, hogy anyu engem fürkész. Lassú pásztázással vette szemügyre az arcomat, mintha rétegről rétegre akarná feltárni a felszínt, hogy meglássa, mi rejlik mögötte. Hirtelen szerettem volna a szobámba rohanni.

Ekkor váratlanul csillogni kezdett a szeme, majd sebes pislogásba fogott. Pánik szúrt belém.

– Anyu?

Csak legyintett egyet az arca előtt.

– Semmiség. Csak előntöttek az érzelmeim. A kislányom felnő.

A pánik el is illant, és elmosolyodtam.

– Ez csak egy buli volt.

– Az *első* bulid. – Két kézzel markolta a bögréjét, ami az enyém párja volt. – Volt még más is, ami az *első* volt ma?

Az arcomat hirtelen előntötte a forróság, és ugyanilyen gyorsan kaptam a tekintetem a kakaómra.

Anyu a kezemre tette a kezét.

– Tudod, hogy nekem mindig mindent elmesélhetsz. Én is átéltem ezt. Első buli, első szerelem, első csók...

Beharaptam a számat, aztán az egész kibuggyant belőlem.

– Felix megcsókol! Tetszik nekem! Úgy értem *tényleg* tetszik. Kedves és helyes, és ahányszor a közelében vagyok, mindig úgy érzem magam, mint azokon a rágós körhintákon. De nem mondott semmit, amikor eljöttünk. Mi van, ha én nem is tetszem neki? És ha bénán csókoltam? Mi van, ha...?

Anyu halk nevetéssel szakította meg a rettegősörvényemet.

– Rho – szólt halkan.

Rápillantottam.

Mogyorózöld szeme, amit én is örököltem tőle, rám meredt.

– *Bolond*, ha nem szeret téged.

Megroskadt a vállam.

– Te az anyukám vagy. Elfogult vagy.

– Ez igaz, az vagyok. De láttam, hogy néz rád, amikor elhoztalak a suliból. Te is tetszel neki.

Valahol mélyen fellángolt bennem a remény.

– Tényleg?

Anyu elmosolyodott.

– Tényleg. Mondjuk, azt nem tudom, mit is érzek ezzel kapcsolatban. Tizenhárom évesen még túl fiatal vagy a pasizáshoz.

– Az osztályban már nagyon sok lánynak van barátja! – ellenkezem.

Anyu felsóhajtott, és megszorította a kezemet.

– Ha elhív, csak csoportos randira mehetsz. Csak semmi édeskettes.

– Ne már! Anyuu!

Úgy nézett rám, hogy láttam, vitának itt helye nincs.

Felsóhajtottam.

– Jó. Amúgy is előbb el kellene hívnia.

Anyu elengedte a kezemet.

– Elhív. Csak adj neki egy kis időt.

Bármit megadtam volna, hogy csak egy kicsi az enyém legyen a magabiztosságából. De még mindig tiszta ideg voltam, és kavarogtak bennem az érzések, amiket néven sem tudtam nevezni. Inkább megittam a forró csokit, miközben anyu a buliról kérdezgetett. Szerencsére nem tért vissza a Felix-témához.

– Mi a helyzet Fallonnal? Ő is kinézett valakit? – kérdezte anyu.

Megráztam a fejem. Amennyire vicces és felszabadult tudott lenni mellettem Fallon, annyira zárkózott lett, amikor csapatban voltunk. Fogta magát, és mindazt, ami annyira csodálatos és különleges volt benne, bedugta egy védőburok mögé, amit azért épített, hogy távol tartsa a többieket.

– Nem igazán.

Anyu koppantott egyet az ujjbegyével a konyhasziget munkalapján.

– Csak ne feledd őt is belevenni ezekbe a csoportos randikba, még ha nincs is most senki, akivel szívesen menne.

Szemfogatva feleltem:

– Mintha bárhová is mennék Fallon nélkül!

Anyu nevetve kapta fel a bögréinket, hogy a mosogatóhoz vigye őket.

– Hogy is feledhetném?

Lecsusszantam a bárszékről, mire még egyszer megölelt.

– Végtelenül szeretlek.

– Én meg végtelenszer végtelenül.

Anyu belemosolygott sötétbarna hajamba.

– Végtelen a négyzetem.

Még erősebben szorítottam.

– Végtelen meghajtású végtelenséggel szeretlek!

Anyu kuncogva engedett el.

– Azt hiszem, te győztél. Na, nyomás!

Vigyorogtam, miközben elindultunk felfelé a lépcsőn. Anyu menet közben lekapcsolgatta a villanyokat.

– Apu és Emilia már alszanak? – kérdeztem, amikor felértünk az emeletre.

– Szerintem Emilia még fent van, de tudod, apu milyen: már órák óta alszik.

Mivel apu ügyfeleinek többsége a keleti parton élt, ő is az ottani idő szerint dolgozott. Már hajnal előtt felkelt és munkához látott, de ez azt is jelentette, hogy amikor Emiliával hazaértünk az iskolából, ott volt, hogy köszöntsön bennünket.

Anyu megérintette az orrom hegyét.

– De azért hagyott neked egy könyvet az ágyadon.

Elvigyorodtam. Amíg anyuval a kapcsolódási pont évről évre a virágoskert ültetése volt, apuval ezt mindig is a könyvek jelentették. Csak nemrég fejeztük be az *Időcsavart*, és tudtam, hogy már a következő regényes utazásunkat kutatja. Alig vártam, hogy megnézzem, mivel állt elő.

Anyu még megállt, hogy pusztit nyomjon a homlokomra, amikor a szobámhoz értünk.

– Van valami kívánságod reggelire? Közbenjárhatok az érdekedben a főszakácsnál.

Beharaptam a szám.

– Francia palacsinta?

– Ó, a nagyágyú!

– Az a kedvencem!

Még egyszer megölelt.

– Meglátom, mit tehetek. Szép álmokat!

– Neked is!

Amint beértem a szobámba, a fáradtság olyan erővel rohant rám, mint egy teherautó. Felszisszentem, amikor megláttam a szerteszét szórt ruhákat. Indulás előtt kapkodva kerestem a tökéletes öltözetet, és rombolás járt a nyomomban. Holnap összepakolom. Ha nem teszem, a ruháim hajlamosak eltűnni: anyu így szokott büntetni, ha nem vigyázok rájuk.

Gyorsan fogat mostam a külön fürdőszobámban, és belebújtam a napraforgós pizsamámba. Amikor kiléptem a mosdóból, meglepve láttam, hogy Emilia ül az ágyamon, és az egyik pólóm van a kezében, amit fontolóra vettem a bulira készülődve.

– Kölcsönvehetem? – kérdezte reménykedve.

A húgom alig egy évvel volt fiatalabb nálam, de folyton el akarta kérni a cuccaimat, és az én barátaimmal lógott. Morcos arccal kérdeztem vissza:

– Minek?

Vállat vont.

– Nemtom. Talán elmenni a Popba.

A Soda Pop egy ötvenes évekbeli büfé volt, minden korosztály kedvence, hála az elképesztő hamburgereknek és finom milkshakeeknek. A helybeliek egyszerűen *Pop*nak hívták.

– Nem túl sok ez a Pophoz? – csusszantam be a takaróm alá.

Emilia összeszorította a száját.

– Majd én tudom, mi a túl sok, jó?

A fejemben megszólalt a riasztó. Emilia a legmakacsabb tizenkét éves lány volt, akit ismertem, én pedig túlságosan kimerültem ahhoz, hogy vitatkozzam vele.

– Vigyed – mondtam, és a lámpámhoz nyúltam, hogy lekapcsoljam.

Az erkélyemre vezető hatalmas ablakokon át beáradó holdfény még így is megvilágította a szobát. Jól láthattam, hogy Emiliának eszébe sincs elindulni.

Felnyögtem.

– Mi az, Em? Fáradt vagyok.

Egy pillanatig csak hallgatott.

– Van egy pasid?

Hirtelen felültem.

– Kihallgattál minket anyuval?

Emilia dacosan megfeszítette az állát, és én már nagyon jól ismerem ezt a kifejezést.

– Szomjas voltam. Inni akartam egy pohár vizet.

– Akkor bejöhettél volna a konyhába, hogy tölts magadnak egyet, mint minden normális ember ahelyett, hogy a folyosón hallgatózol, te kíváncsiskodó!

Felpattant az ágyamról.

– Nem vagyok kíváncsiskodó! Te meg anyu nem voltatok éppenséggel halkak!

– Nem tudtuk, hogy ott vagy!

Sértettség suhant át Emilia arcán.

– Tök mindegy! Amúgy se érdekel a hülye pasid!

A padlóra dobta a pólómat, és kivonult a szobámból. Hangosan bevágta maga mögött az ajtót.

Nyögve rogytam vissza a párnáimra. Hülye kistesók. Bűntudat mocorgott a hasamban, mintha apró tűk szurkálnának belülről. Utána kellene mennem. De olyan fáradt vagyok. Majd reggel. Beviszem neki a pólót meg a kedvenc szájfényemet, és újra kerek lesz a világ. Most muszáj aludnom.

Valami megcsapta az orromat, betöltötte a légútjaimat, és a torkomat kaparta. Könnyezni kezdett a szemem, annyira köhögtem. Pislogva meredtem a sötét szobára. A holdfény már nem volt olyan erős, mivel felhők mögé bújt, de még ebben a gyengébb fényben is éreztem, hogy valami nincs rendben.

Ekkor hallottam meg. Tűzriasztó! Eltorzult arccal köhögtem. Hirtelen megértettem, mi a szag forrása.

Füst!

Felpattantam, próbáltam kiugrani az ágyamból, de a lábaim belecsavarodtak a takarómba. A testem többi része továbblendült, és a tenyeremre érkeztem az ágyam melletti szőnyegen. A szövet a bőrömbbe vágott, ahogy kiráncigáltam magam az összegubancolódott vászonneműből, és talpra kecmeregtem.

Újabb köhögőroham kapott el, mire térdre vetettem magam. Eszembe jutott a tűzoltó, aki ötödikes koromban látogatott el az osztályunkhoz. *Maradj lent! Takard el a szád, ha tudod!*

Felkaptam egyet a szétszórt ruhadarabok közül – az a póló volt az, amelyiket Emilia dobott el korábban. *Emilia!* Az orrom és a szám elé szorítottam a fátyolszerű anyagot, úgy kúsztam az ajtó felé.

Emilia szobája a folyosó túlvégén volt, közel a szüleiméhez. Amikor ideköltöztünk hat évvel ezelőtt, még félt, mert annyira más volt

itt, mint a manhattani lakásunkban. Rémálmai voltak, és nem tudta végigaludni az éjszakát az első hónapban, így inkább a szüleink melletti szobát választotta, nem azt, ami az enyém mellett volt, ahogy eredetileg terveztük.

Odaértem az ajtóhoz, és lelassítottam, mert eszembe jutott egy másik utasítás. *Óvatosan tapogasd meg a kilincset!*

Bizonytalanul nyúltam a rézkilincshez. Azonnal éreztem a forróságot a tenyeremmel.

A rémület újult erővel csapott le rám, és a könnyeim szurkálták a szememet. Nem tudtam, mit tegyek. Ez volt az egyetlen kijárat a szobámból. Telefonom pedig nem volt. A szüleim mindketten határozottan ellenezték, hogy saját telefonkészülékem legyen a szobámban, vagy netán mobilom. Márpedig most csapdába kerültem.

Erősen ráharaptam a szám belsejére. Vér fém ízét éreztem, de alig vettem észre. Az ajtó alatt egyre több füst gyűrűzött befelé. Fogy az idő.

– Anyu! – ordítottam. – Apu! – De nem jött válasz.

Talán már odakint vannak. Talán csak valami eltorlaszolja az utat köztünk. De ha látni akarom, ki kell nyitnom az ajtót.

Tovább rágtam a sebes részt a számban, mert a fájdalom segített a jelenben maradni. A pólót a kezemre csavartam, és elfordítottam a kilincset. Abban a pillanatban egy lángfal rontott a szobába.

Fulladozva, sikoltozva hátráltam, ami köhögőrohamba fordult. A lángok táncolva közeledtek, ami gyönyörű is lehetett volna, ha nem ennyire borzalmas. A füst úgy gyűrűzött a szobámba, mint a szörnyek a réges-régi rémálmaimban.

A rettegés kezdett elhatalmasodni rajtam, ahogy hátráltam, amíg a hátam a falat nem érte. A tüdőm gonoszul összeszűkül. Kifelé! Ki kell jutnom!

Reszkető kézzel tapogattam a falat. A faragott falburkolat végül az ablakhoz vezetett. Botladozva, ügyetlenkedve fogtam végül meg az erkélyre nyíló franciaablak kilincset.

Háromszor veselkedtem neki, mire sikerült. Amikor végre kinyílt, friss levegő csapta meg az arcomat. Ettől még erősebben kellett köhögnöm. Felhúztam magam a korlátra. A falécek felhorzsolták a térdemet a vékony pizsamán keresztül.

Megkapaszkodtam a farudakban, amelyek az esőcsatornát tartották. A lángok egyre erősebben ragyogtak mögöttem. Micsoda forróság! Úgy éreztem, megrepedezik a bőröm.

Körbenéztem, kiutat és segítséget keresve, de semmi. Imádkoztam, hogy egy szomszéd vegye észre a lángokat, és hívjon segítséget, de erre nem volt biztosíték, hiszen az éjszaka közepén jártunk.

Lepillantottam, próbáltam megsaccolni, milyen magasan vagyok. Azt nem gondoltam, hogy belehálnék a zuhanásba, de azt igen, hogy pár csontom eltörhet. De az még mindig jobb, mint elevenen elégni.

Jobbra néztem, és megláttam az ereszcatornát. Réginek tűnt, ahogy a ház többi része is az volt. Nagy nehezen talpra álltam, odaevickéltem, és rátettem a kezem. Meleg volt, de nem forró. Talán ezen lecsúszhatok a ház oldalán.

Fülsiketítő robbanás hallatszott odabentről, én pedig majdnem leestem a csatorna mellett.

Most! Indulnom kellett.

Átvetettem az egyik lábam a korláton, és koncentráltam, hogy ne nézzek le, aztán átmásztam a másik lábammal is. Fürgén az ereszcatornához másztam, és olyan erősen kapaszkodtam belé, ahogy csak tudtam. Kapcsokkal rögzítették a házhoz, így volt mire lépnem.

Egy pillanatra összeszorítottam a szemem, aztán teljesen a csatornára helyeztem a súlyomat.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

A fém a mezítelen talpamba vágott, a fájdalom felizzott bennem, de rá se hederítettem.

A kezeimmel a lehető legerősebben kapaszkodtam, miközben addig ereszkedtem lejjebb, amíg a lábujjammal újabb kapcsolatot nem éreztem. A ház belsejéből ropogó, morajló hangok hallatszottak, mintha a tűz valami élő, lélegző lény lenne. Talán úgy is volt.

A csatorna kezdett egyre forróbb lenni, ahogy óvatosan lejjebb és lejjebb ereszkedtem, és a rettegés egyre erősödött a bensőmben. Már egész közel voltam a földhöz, de még mindig nem eléggé ahhoz, hogy elugorjak. Potyogtak a könnyeim. Az apukámat akartam. Ő mindig tudta, mit kell tenni. Addig rágtuk együtt a problémákat, amíg a segítségével rá nem jöttem a megoldásra. De most nem volt ott. Bele se mertem gondolni, hogy ez mit jelent.

Úgy tűnt, a tűz egy pillanatra elnémult – rémületes csend lett. Rá kellett volna jönnöm, hogy ez csak a legrosszabb előfutára lehet. Halk fütty hallatszott, és utána nem volt más, csak lángok mindeütt.

A kín körbeölelt ebben a tűztakaróban. Ha nem tölt el ennyire a fájdalom, észrevettem volna, hogy zuhanok. De utána már szerencsére nem jött más, csak az áldott sötétség.